

Rose

ข้ามเวลา เปลี่ยนชะตารัก

Time Mover

타임 무버

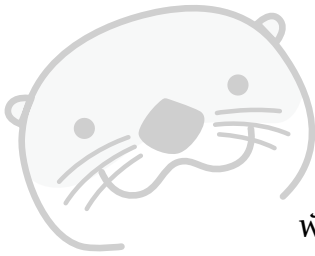
1

야스 야ชี

เขียน

พัชรวิติ ประเสริฐไพบูรณ์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“แม่เปิดเพลงดังในอดีตที่ชอบทิ้งไว้ ผมนอนอ่านหนังสือที่โซฟาในห้องนั่งเล่นแล้วก็ดูแม่รดน้ำต้นไม้ ในบรรดาต้นไม้ไม้ไม่ผลด้วยสองสามต้น ถ้ามีผลไม้ ออกผลเล็กๆ แม่ก็จะเลือกลูกที่สุกแล้ว เอาล้างน้ำ แล้วโยนมาให้ผมด้วยครับ รสออกเปรี้ยวมากกว่าหวาน แต่ยังเ็นก็ชอบ”

- ยาชี

ค ำ น ำ ส ำ น ั ก พ ิ ม พ์

เคยไหม ที่มีช่วงเวลาที่ไม่อาจก้าวผ่านความยากลำบาก และความเศร้าหมองไปได้ ไม่รู้แม้กระทั่งจะใช้ชีวิตในแต่ละวัน ยังไง

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าในช่วงเวลาที่กำลังรู้สึกแบบนั้น คุณสามารถข้ามผ่านช่วงเวลาอันแสนเหนื่อยยากไปเจออะไรกับอนาคตข้างหน้า ไปเจอกับตัวตนของตัวเองในอนาคตที่แตกต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง เช่นเดียวกับซอมุนยอง เด็กหนุ่มอายุสิบเก้าผู้จมอยู่กับความเศร้าผู้นี้ เรื่องราวในชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปยังไง เมื่อเขาได้พบกับคนรักในอนาคตที่ตัวเองก็คาดไม่ถึงว่าจะเป็นผู้ชายเหมือนกัน ซ้ายยังโตกว่าถึงหนึ่งรอบ อีกทั้งความจริงตลอดระยะเวลาสี่ปีที่เขาก้าวข้ามมาโดยไม่รู้เลยว่ามันสิ่งใดเปลี่ยนไปบ้างเกี่ยวกับตัวเอง การข้ามผ่านช่วงเวลาถึงสี่ปีจะส่งผลเช่นไรกับชีวิตปัจจุบันของเขาหรือไม่

ถ้าเป็นคุณที่ได้ล่วงรู้ถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า จะทำเช่นไรกันนะ

Rose

ว่ากันว่า ความตายมักมาในเวลาที่ ไม่ได้คาดคิดเสมอ ต่อให้เป็น คนไข้ป่วยใกล้ตายก็ยังไม่รู้ว่ วันสุดท้ายของตัวเองจะเป็นวันนี้หรือพรุ่งนี้ ยิ่งถ้าต้องตายด้วยอุบัติเหตุ ไม่ใช่โรคร้ายไข้เจ็บ แน่แน่นอนว่าผู้เกี่ยวข้องและ ผู้คนรอบข้างย่อมต้องตื่นตกใจ

ผมทอดสายตา มองใบหน้าที่อยู่ในรูปถ่ายอย่างนิ่งเงียบ

ผู้หญิงที่กำลังยิ้มอยู่ในกรอบรูปตรงนั้นเป็นใบหน้าที่ผมรู้จักเป็นอย่างดี และคุ้นเคยมาก ต่อให้หลับตาก็นึกออกทันที เธอคือแม่ของผม จนถึง เมื่อวานนี้แม่ยังยิ้มพร้อมถามว่า ‘กลับมาจากโรงเรียนแล้วหรือ’ อยู่เลย แต่ ทำไมตอนนี้ถึงไม่อาจเห็นใบหน้านั้นได้แล้ว กลับต้องมองดูจากรูปถ่ายแบบนี้

ผมหันหน้าไปมองพ่อที่นั่งพิงกำแพงเหมือนหมดแรง ใบหน้าของพ่อ เต็มไปด้วยความสับสนคล้ายไม่รู้ว่าจะต้องทำใจยอมรับการตายอย่างกะทันหัน ของแม่ยังงั เมื่อจ้องมองใบหน้าที่ดูเหมือนแก่ลงสิบปีภายในช่วงเวลาสั้น ๆ นั้นแล้ว ผมก็หันกลับไปมองแม่ที่อยู่ในกรอบรูปอีกครั้ง

ครอบครัวผมเคยเป็นครอบครัวที่รักใคร่กลมเกลียว

ตอนเด็กถึงบ้านเราจะไม่ได้รำรวย แต่ก็รักใคร่กันดี พอเข้าโรงเรียน ประถมฐานะทางบ้านก็ลำบากขึ้น เพราะพ่อเริ่มทำธุรกิจใหม่ แต่พวกเรา ต่างก็เป็นกำลังใจให้กัน จะเรียกว่าเป็นครอบครัวต้นแบบเลยก็ว่าได้ ตอนเข้า โรงเรียนมัธยมต้น ธุรกิจของพ่อเริ่มเข้าที่ และในตอนที่ธุรกิจเริ่มขยาย

ใหญ่จนเรียกได้ว่าเป็นธุรกิจขนาดกลาง พ่อก็เริ่มกลับบ้านดึกขึ้นเรื่อย ๆ แต่ผมก็ไม่ได้มีปัญหาทางบ้านเพราะเรื่องนั้น และแม้แต่ช่วงนี้ที่สถานการณ์บริษัทไม่ค่อยดี ทำให้บางทีพ่อก็อารมณ์เสียมาก หรือไว้วางใจเสี่ยงดังอย่าง หงุดหงิดบ่อย ๆ ตอนอยู่ที่บ้าน แม่ก็จะหัวเราะพร้อมบอกว่าพ่อเหนื่อย แม่เข้าใจและพยายามทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่มีแม้แต่การเถียงกัน ระหว่างพ่อกับลูกชาย หรือการทะเลาะกันของสามีภรรยาอย่างที่เห็นได้ทั่วไป เป็นปกติในครอบครัวอื่น

หรือเป็นเพราะไม่เคยมีปัญหาอะไรเลยหรือเปล่า ความทุกข์ทรมานแบบนี้เลยมาหาผมแทน ถ้าจะเป็นแบบนี้ สู้ให้ทะเลาะกันเถียงกันเสี่ยงดังเหมือนครอบครัวอื่นยังดีเสียกว่า การตายของใครสักคนในครอบครัวเป็นความเจ็บปวดที่ต่างจากความยากจนหรือความขัดแย้งในครอบครัวมาก

- ลูกชายของฉันเป็นเด็กกตัญญูค่ะ

แม่พูดอย่างภูมิใจและยิ้มเขินอายเป็นประจำ

- จนถึงตอนนี้ก็ไม่เคยสร้างปัญหาสักครั้ง ไม่มีเรื่องที่ทำให้ต้องกังวลด้วย ไม่เคยต้องสั่งให้ตั้งใจเรียนก็ตั้งใจด้วยตัวเอง ไม่ได้บังคับให้เรียนพิเศษหรือส่งไปโรงเรียนกวดวิชา แต่ก็เรียนได้ดีโดยไม่ต้องเป็นห่วง ถึงขนาดที่บางครั้งก็ลืมไปเลยว่าตัวเองกำลังเลี้ยงลูกอยู่เลยละค่ะ

แม้ว่าแม่จะทำเป็นเหมือนไม่ได้ภาคภูมิใจตอนพูด แต่แม่ก็ทำหน้าที่อ้อมอ้อมใจเสมอ เวลาที่แม่ให้ผมยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วพูดแบบนั้นให้พวกคุณฟัง ในหมู่บ้านฟัง ผมกลับเกือเขินยิ่งกว่า ถ้าสะกิดสีข้างเพื่อส่งสัญญาณบอกให้หยุดพูด แม่ก็มักจะขยิบตาให้ผมและยิ้มเล็กน้อย

ถึงแม้ว่าแม่จะพูดแบบนั้น แต่ก็ไม่ได้มีสิ่งใดที่ผมทำดีถึงขั้นควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกกตัญญูเลย ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ผมจะทำดีให้มากกว่านี้

คนที่คิดแบบนั้นคงไม่ได้มีแค่ผมคนเดียว พ่อที่ช่วงนี้กลับบ้านดึกและเอาแต่หงุดหงิดบ่อย ๆ เวลาอยู่ที่บ้านก็มีสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดเหมือนกัน ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้คงจะทำดีให้มากกว่านี้อีกหน่อย พ่อคงกำลังคิดแบบนี้แน่นอนเหมือนกัน

พ่อควรจะทำดีกับแม่ให้มากกว่านี้นะครับ เพราะไม่ว่าเมื่อไหร่แม่ก็จะ

พูดว่า ‘สามีของฉันดีที่สุด ลูกของฉันดีที่สุด’ และให้ตัวเองสำคัญรองลงมา เป็นที่สามเสมอ แม่ไม่เคยให้ตัวเองเป็นที่หนึ่งเลยแม้แต่ครั้งเดียว แต่แม่กลับพบกับความตายเป็นคนแรกสุด เรื่องแบบนี้ไม่ต้องเป็นอันดับแรกจะดีกว่า

ผมใช้แขนเสื้อเช็ดแก้มที่น้ำตากำลังไหลลงมาอย่างลวกๆ แล้วจ้องมองไปยังใบหน้าที่อยู่ในรูปถ่าย

ทำไมแม่ต้องไปซูเปอร์มาร์เก็ตในเวลานั้น ทำไมต้องไปเดินอยู่ที่ถนนตรงนั้น ทำไมต้องเป็นเวลานั้นและทางนั้น

แม่น่าจะฟังคำพูดของพ่อที่บอกว่าอยากดื่มเบียร์เย็นๆ สักกระป๋องแบบผ่านๆ แต่แม่กลับรับฟังคำพูดนั้นแล้วไปหาเสื้อโค้ตมาใส่ทันที แม้ว่าแม่จะมองค้อนพ่อและถามว่า จะอยากดื่มเบียร์อะไรในวันอากาศหนาวแบบนี้ แต่ก็หยิบกระเป๋าสตางค์ออกจากบ้านไปโดยไม่บ่นว่าขี้เกียจหรือไม่อยากไป

ผมถามแม่ว่าให้ผมไปแทนไหม แม่ก็ตอบมาว่าอากาศหนาว จะออกไปทำไม พลงโบกมือปฏิเสธ แม้อากาศจะหนาวเกินกว่าจะให้ลูกออกไป แต่ตัวเองกลับทำหน้าตาแฉะแฉะที่จะออกไป อีกทั้งยังถามว่า อยากกินอะไรไหม ชื่อของกินเล่นมาให้ดีไหม เพราะกลัวจะหิวตอนดึก ถึงผมบอกว่าจะไปแทนในตอนแรก แต่จริงๆ ก็ไม่ได้อยากออกไปอยู่แล้ว เลยโบกมือส่งๆ ปล่อยให้แม่ออกไป

ถ้าหากไม่ใช่แม่ แต่เป็นผมที่ออกไป คงจะไม่เกิดเรื่องแบบนี้หรือเปล่า ถ้าเป็นแบบนี้ ตอนนี้ก็จะกำลังมองหน้าแม่แทนรูปถ่ายของแม่หรือเปล่า ผมก้มหน้าที่น้ำตากำลังไหลพึงลงบนขาของพ่อโดยที่ยังหาคำตอบไม่ได้

“ยอง ไปพักหน่อยเถอะ”

พ่อพูดด้วยเสียงแหบแห้งพร้อมลูบหัวผม ทันทีที่ผมส่ายหัวอย่างไร้เรี่ยวแรง พ่อก็เดาะลิ้นแล้วจับบ่าผมให้เงยหน้าขึ้น

“ไปจับสักหน่อยเถอะ ไม่งั้นเดี๋ยวจะเป็นลมไป”

“ใช่ เข้าไปนอนในห้องพักเจ้าภาพสักหน่อยเถอะ หน้าซีดหมดแล้ว”

หน้าที่ไปตักของกินเล่นใส่จานพอยล์มานิดหน่อยแล้วกลับมาวางจานลงพร้อมกับพูดเสริมคำพูดของพ่อ ผมส่ายหัวอีกครั้ง แต่น่าดึงดูดผมให้ไปที่ห้องพัก ผมเดินโซเซเข้าไปในห้องพักนั้น ไม่มีแรงแม้แต่จะสับด้ามมือของผู้นิยามออก

นำปูเบาะนอนบนพื้นให้ แล้วดึงมือผมให้นั่งลงบนนั้น

“จับสั๊กหน่อย ถ้าหลานเป็นลมขึ้นมา แม่ของหลานจะล้มตาลงได้อย่างสบายใจเธอ”

น้ำยืมเล็กน้อยพร้อมเสยผมของผมขึ้นให้ แต่รอยยิ้มนั้นดูแห้งๆ ไม่รู้ว่กำลังยิ้มหรือร้องไห้

“ถึงจะเสียใจและเหนื่อยยังงี้ก็ต้องมีสติ ถ้ามีแต่สติหลุดอยู่แบบนี้จะมีอะไรดีขึ้นมา”

น้ำให้ผมนอนลงและเอาหมอนมารองใต้หัว หลังจากนั้นก็ดึงผ้าห่มมาห่มให้ แล้วน้ำก็ถอนหายใจ

“จับสั๊กหน่อย ได้หลับสักเบ้าหนึ่งแล้วค่อยตื่นก็ยังมีดี เข้าใจไหม ตื่นมาแล้วก็ไปทำอะไรกินสั๊กหน่อยนะ”

น้ำตบหน้าอกผมเบาๆ ประมาณสองครั้งแล้วลุกขึ้น จากนั้นก็หันมามองผมครั้งหนึ่งก่อนปิดไฟ ตามด้วยปิดประตูเบาๆ เสียงดังหนวกหูหายไป ในทันทีราวกับถูกสกัดกั้น ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย และมีดวงมองไม่เห็นอะไรเลย ไม่รู้กระทั่งว่าผมล้มตาศหรือล้มตาทออยู่

ตอนแรกไม่แน่ใจว่าในสถานการณ์แบบนี้จะนอนหลับหรือเปล่า แต่พอหลับตออยู่ในความมืดก็หลับไปโดยไม่รู้ตัว

ถ้าหลับไปแล้วตื่นขึ้นมาอาจจะอะไรเปลี่ยนไปก็ได้ ความเศร้าของผมจะหายไป และทุกอย่างที่เกิดขึ้นอาจเป็นเพียงความฝัน พอจะกลับมาที่บ้านแล้วบนจุกจิกเพราะธุรกิจกำลังลำบาก ส่วนแม่ก็ยิ้มด้วยสีหน้าที่เขินอายเหมือนเดิม

ทว่าตอนที่ลืมตาขึ้นมาแล้วเผชิญหน้ากับความมืด ทำให้รู้ว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนไปทั้งนั้น

ผมยกมือขึ้นมาแล้วใช้ฝ่ามือปิดหน้า ความอึดอันเอนลันในอก เป็นจริงที่ไม่อยากยอมรับ แต่ไม่ว่ายังไงความจริงก็ไม่เปลี่ยนแปลง

ผมยันมือแล้วค่อยๆ ลุกขึ้น ร่างกายแข็งทื่อไปชั่วครู่ สัมผัสของหมอนที่รู้สึกจากใต้ฝ่ามือต่างจากเดิม จำได้ว่าปูเบาะนอนและหลับไปในห้องพัก

เจ้าภาพ แต่ตอนนั้นก็กลับนอนอยู่บนเตียง อะไรงั้น ระหว่างหลับพอพาผมออกมาจากงานศพกลับมาที่บ้านหรือ ไม่ใช่หรอก ต่อให้หลับสนิทราวกับหมดสติยังไง แต่ไม่มีทางที่จะไม่รู้ตัวว่ามีคนพาออกมาขนาดนั้น

ผมยึดตัวขึ้นแล้วลงจากเตียงในความมืด คงจะมีผ้าม่านกันแสงปิดอยู่ จึงไม่มีแม้แต่แสงจันทร์ส่องผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง มองเห็นแสงสลัวส่องเข้ามาทางช่องประตู ซึ่งคาดเดาน่าจะมาจากห้องนั่งเล่น ผมเดินอย่างระวังไปจับลูกบิดประตูแล้วหมุน

ประตูเปิดออกโดยไม่มีเสียง พอก้าวออกมาจากห้องนอนหนึ่งก้าวก็หยุดการเคลื่อนไหวเพราะรูปลักษณ์ของบ้านที่แปลกตา ไม่เคยเห็นมาก่อน แม้แต่ครั้งเดียว ที่นี่คือที่ไหน เป็นที่ที่ไม่เคยมาและไม่อยู่ในความทรงจำ น่าจะเป็นที่ที่มีคนอยู่อาศัยแน่ๆ แต่ไม่รู้ว่ามีผมมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

ผมก้าวเท้าเดินอย่างระมัดระวังอีกครั้ง ห้องนั่งเล่นมืดและรกมกราวกับเคยมีพายุไต้ฝุ่นพัดผ่าน ตู้โซฟาว่าอยู่บนพื้น กระຈกก็แตก เศษกระຈกกระจายทั่วห้องนั่งเล่น โซฟาที่ดูราคาแพงก็ขาดจนหุ่นหลุดออกมาสภาพดูไม่น่านั่งได้แล้ว

หันไปมองห้องครัวที่มีแสงไฟสลัวส่องออกมาคล้ายว่าเปิดไฟทิ้งไว้กรีก-เสียงแก้วที่ดังขึ้นทำลายความเงียบทำให้รู้ว่ามีคนอยู่ ผมค่อยๆ เดินไปทางห้องครัวที่ละก้าวอย่างระมัดระวัง

“ตื่นแล้วหรือ”

ตอนแรกคิดว่าจะแอบดูว่ามีใครอยู่ แต่เหมือนว่าอีกฝ่ายจะไวต่อการเคลื่อนไหวแม้เพียงเล็กน้อยและรู้ตัวทันที เสียงผู้ชายที่จู่ๆ ก็ดังขึ้นทำให้ผมตกใจหลบหลังกำแพง พอพักหายใจครู่หนึ่งก็คิดขึ้นได้ว่าไม่มีเหตุผลต้องหลบ เพราะยังงี้ก็ถูกจับได้แล้ว เลยยื่นหน้าเข้าไปในห้องครัวอีกครั้ง เป็นผู้ชายที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก ดูจากท่าทางน่าจะอายุประมาณยี่สิบตอนปลายหรือไม่ก็สามสิบตอนต้น ผู้ชายคนนั้นใส่ชุดสูท แคมไม่ได้สวมเสื้อสูทตัวนอก เขารินเหล้าใส่แก้วแล้วดื่มด้วยสีหน้าที่ดูเหนื่อยล้านิดหน่อย หันมามองผมแล้วยกยืมมปาก

“คงไม่มีทางที่นายจะสำนักผิตอยู่แล้ว ครั้งนี้ก็คงคิดว่าจะทำให้ฉันช่วย

ยังงี้อีกบ้างใช่ใหมล่ะ”

เป็นการตำหนิ ผู้ชายที่เพิ่งเคยเจอครั้งแรกกำลังพูดราวกับรู้จักผมดี อย่างน่าแปลกใจ ผมมองเขาอย่างพิลึกพิลั่น แต่ก็เป็นคนที่ไม่ได้อยู่ในความทรงจำจริงๆ

“มานี่มา ดื่มน้ำสักแก้วสิ”

ผู้ชายคนนั้นดื่มเหล้าในแก้วที่ถืออยู่จนหมด จากนั้นก็รินเหล้าใส่น้ำตาลลงไปครึ่งแก้วแล้วยื่นมาให้ผม คงไม่ได้ยื่นมาให้ดื่มจริงๆ ใช่ไหม ผมมองเขาอย่างงุนงง เมื่อรู้ว่าเขาพูดจริงก็ส่ายหัว

“แค่...น้ำเปล่าก็พอครับ”

ผู้ชายคนนั้นมองมาด้วยสีหน้าสับสนนิดหน่อยเพราะคำพูดของผม จากนั้นก็ลุกขึ้นไปเติมน้ำที่เครื่องกรองน้ำมาหนึ่งแก้ว เขาวางแก้วลงข้างแก้วเหล้าแล้วมองผมด้วยแววตาเหมือนกำลังครุ่นคิด ทำให้ผมลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินไปหน้าโต๊ะ

ผมยื่นมือออกไปจับแก้วน้ำยกขึ้นพลาชมองผู้ชายคนนั้น รอยยิ้มผุดขึ้นที่หว่างคิ้วของเขาเหมือนกำลังจมอยู่กับความคิดโดยไม่ละสายตาจากผม เมื่อแก้วน้ำแตะที่ปาก ริมฝีปากก็เปียกชุ่มด้วยน้ำเย็น เย็นมากจนแทบเวียนหัว แต่ก็หอมหวานสุดๆ ผมดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว หลังจากที่ยังลังเลครู่หนึ่ง ก็นั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามผู้ชายคนนั้นอย่างระมัดระวัง

เป็นสถานการณ์ที่ไม่เข้าใจอะไรเลย ทำให้มีเรื่องสงสัยมากมาย ผมกำลังคิดหาคำพูดอยู่ ผู้ชายคนนั้นก็ยังคงจ้องมองผมโดยไม่พูดอะไรเหมือนเดิม

“ที่นี้อยู่ใกล้งานศพใหมครับ ผมต้องกลับไป พ่อพาผมมาที่นี๋เหวอครับ”

ผมเหลือบมองนาฬิกาบนข้อมือของผู้ชายคนนั้น เป็นช่วงเข้ามิดแล้ว ตอนเช้าจะต้องเคลื่อนศพไปที่หลุมฝังศพ จึงต้องกลับไปถึงที่งานก่อนหน้านั้น

“พูดพล่ามเรื่องอะไร”

สีหน้าของผู้ชายคนนั้นน่ากลัวขึ้นมาทันทีจากที่เคยนิ่งเฉย พอคิดว่าผมพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า จึงลองคิดทบทวนคำที่เพิ่งพูดออกไปเมื่อก็

แต่ก็ไม่มีเนื้อหาส่วนใดที่น่าจะทำให้เขาอารมณ์เสียเลย

“ผมเป็นเจ้าของงานศพครับ ไม่ควรออกมานอกงานนานขนาดนี้”

“ซอมุนยอง”

ชื่อของผมที่ออกมาจากปากผู้ชายคนนั้นทำให้ผมมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง

“นี่เป็นเกมใหม่รีไร”

เหอะ ผู้ชายคนนั้นส่งเสียงแสดงความหงุดหงิดพร้อมมองผมด้วยสายตาดุดัน

“ผมบอกว่าผมต้องกลับไปทำงานศพไงครับ ผมนอนพอแล้ว เพราะฉะนั้นให้ผมไปสักทีเถอะครับ”

พ่อคงฝากไว้ว่าให้ผมมานอนที่นี่ แต่ผมนอนพอแล้วอย่างที่พูด ไม่มีความรู้สึกอยากอยู่ที่นั่นต่อ มีแค่ความรู้สึกอยากกลับไปทำงานศพเท่านั้น

“...งานศพของใคร”

ถามเพราะไม่รู้จริงๆ เหรอ หรือแค่จะพูดจาเล่นลั่นกันแน่ ผมจ้องผู้ชายคนนั้นด้วยสีหน้าบึ้งตึงไม่แพ้สีหน้าหงุดหงิดของเขา

“งานศพแม่ผมครับ ตอนเช้าจะต้องเคลื่อนศพไปที่สุสาน เพราะฉะนั้นผมต้องกลับไปตอนนี้”

แววตาของผู้ชายคนนั้นสั่นไหวกับคำพูดของผม เวรเอ๊ย เขาสบล คำหยาบออกมาพลาจ้องหน้าผมราวกับกำลังคันหาวะไรบางอย่าง ดูไม่มีทีท่าว่าจะลุกจากเก้าอี้ คงไม่คิดที่จะไปส่ง ถ้าอย่างนั้นถึงต้องกลับเองยังไงผมก็ต้องกลับไป

พอลุกจากเก้าอี้ จู่ๆก็เพิ่งรู้ว่าเสื้อผ้านี้ใส่อยู่ไม่ใช่ชุดเดิม จำได้แม่นว่าตอนแรกใส่ชุดสูทสีดำแน่นอน แต่ตอนนี้กลับเป็นชุดนอนผ้าไหมสีฟ้า คงมีคนเปลี่ยนชุดนอนให้ด้วย ไม่อยากเชื่อว่าระหว่างที่ถูกพาตัวจากงานศพมาที่นี่ อีกทั้งตอนถูกเปลี่ยนชุดให้ก็ยังไม่รู้สึกตัว แ่่มากจริง ๆ

“ชุดของผมอยู่ไหนครับ”

ผู้ชายคนนั้นดูเหมือนไม่คิดจะตอบ เขาหยิบแก้วเหล้ายกดื่มและพินิจกับพนักเก้าอี้ จากนั้นก็เอียงคอ เอาแต่มองผมอย่างเดียว

“ผมขออภัยที่แกล้งคุณนะครับ แต่ว่าผมให้พ่อคืนให้ทีหลัง”

ผู้ชายคนนั้นไม่ตอบอะไรเลยราวกับกลายเป็นคนใบ้ไปชั่วขณะ เหมือนกับผู้ชมที่กำลังชมละครเวทีอยู่ ทำให้รู้สึกเหมือนตัวผมที่อยู่ตรงหน้ากลายเป็นนักแสดงตลกที่ขึ้นโชว์เดี่ยว

“ไม่รู้จริงๆ ว่านายคิดอะไรอยู่กันแน่”

ในที่สุดเขาก็ยอมพูดสักทีหลังจากเงียบไปสักพัก แต่ผมก็รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่เหมือนกันนั่นแหละ ไม่รู้เลยว่าเขาพูดแบบนี้เพราะมีแผนการอะไรกันแน่ คิ้วผมขมวดโดยอัตโนมัติ

“จะพูดให้ฟังอีกครั้งนะครับ ผมเป็นเจ้าของภาพจัดงานศพ เพราะฉันไม่ควรหายไปจากงานนาน และตอนเช้าก็ต้องย้ายศพไปที่สุสาน ผมต้องกลับไปตอนนี้ ถึงจะรู้ว่าทำไมผมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ก็เถอะ แต่ถ้าผมไม่เปลี่ยนชุดแล้วกลับไปตอนนี้อาจจะไปสายก็ได้”

“ไม่คิดว่าช้าเกินไปแล้วรึไง”

ที่บอกว่าช้าเกินไปหมายถึงการมาเร่งเขาในช่วงเวลาแบบนี้เพื่อไปงานศพหรือเปล่า แต่เขาก็ไม่ได้นอนอยู่ สภาพกำลังตื่นอยู่เต็มตา อาจจะช้าเกินไปสำหรับการเดินทาง แต่ผมก็ไม่ได้ขอให้ผู้ชายที่กำลังดื่มเหล้าไปส่งสักหน่อย ผมแค่ถามถึงชุดของตัวเองแล้วก็ยืมคาร์ตแค่นิดเดียวเท่านั้นเอง

“แค่ให้ผมยืมคาร์ต...”

“แล้วนายจะไปไหน”

“ผมบอกไปแล้วนี่ครับว่าต้องไปงานศพแม่ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมคุณถึงเป็นแบบนี้”

“ฉันต่างหากที่ไม่เข้าใจว่าทำไมนายถึงเป็นแบบนี้”

ผู้ชายคนนั้นใช้มือกดที่หว่างคิ้วพร้อมกับพูดอย่างเหนื่อยล้า

“กำลังเลียนแบบคนสติไม่ดีรึไง หรือว่าความจำเสื่อม”

“ผมไม่มีอารมณ์จะล้อเล่น...”

“ฉันต่างหาก! ที่ต้องพูดแบบนี้”

ผมตั้งใจจะพูดโดยแฝงความไม่พอใจแล้วนะ แต่ผู้ชายคนนั้นกลับขึ้นเสียงขัดคำพูดของผม ไม่รู้เหตุผลที่ผู้ชายคนนั้นโมโหเลยจริงๆ ผมมองเขาด้วยสีหน้าตกใจ ฮู๋ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนกำลังพยายามระงับโทสะ

“แม่ของนายตายไปแล้วเมื่อสี่ปีก่อน ต่อให้นายไปตอนนี้ก็ไม่มียานศพ ไม่มีการเคลื่อนศพ ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

ผมไม่เข้าใจคำพูดของผู้ชายคนนั้นแม้แต่คำเดียว บอกว่าเมื่อสี่ปีก่อน จันทเรอ เป็นไปไม่ได้ เป็นคำพูดที่เหลวไหลมาก แต่ก็ไม่ได้พูดออกไปว่า อย่าเอาเรื่องแบบนี้มาโกหกหรือล้อเล่นสิครับ

คิดว่าไม่ควรสนใจแล้วออกจากที่นั่นไปขึ้นแท็กซี่ดีกว่า พอไปถึงงานศพ ค่อยเรียกพ่อกออกมาจ่ายเงินให้ก็ได้ หรือถ้าไม่ได้ก็เดินกลับไปเสียเลยแล้วกัน พอคิดแบบนั้นผมก็วิ่งออกไปทางประตูบ้าน แต่แปลกตรงที่ประตูเปิดไม่ได้ ด้านในมีกลอนประตูติดจិតติดอยู่ ต้องกดรหัสถึงจะเปิดได้

ผมมองปุ่มกดรหัสอย่างรู้ว่าหมดหนทางแล้วหันไปมองผู้ชายคนนั้น เขานั่งเฉยด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่านี่จะท่ายังไงดีล่ะ เขาเป็นคนที่แปลกมาก ผมรู้สึกไม่ชอบขึ้นมาโดยสัญชาตญาณอย่างบอกไม่ถูก โทรศัพท์ล่ะ โทรไปหาพ่อดีกว่า ผมหันกลับไปทางห้องนั่งเล่น แล้วก็เห็นโทรศัพท์ที่พังกระจายอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่นซึ่งรกไม่เป็นระเบียบ ลองต่อสายโทรศัพท์แล้วยกหูขึ้น แต่ไม่ได้ยินเสียงสัญญาณเลย

“คุณ...ลักพาตัวผมมาเหรอครับ”

ผมหันไปมองผู้ชายคนนั้นแล้วถาม เขาถึงกับส่งเสียง หือๆ แล้วขำออกมาเพราะคำถามของผม

“ให้มันน้อยๆ หน่อย”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ปล่อยผมไปเถอะครับ ผมต้องไปงานศพ”

ไม่รู้ว่าเสียงเริ่มสั่นตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ตอนพูดต้องกลืนเสียงสะอื้นที่ขึ้นมาจากตรงคอ ทันใดนั้นเขาก็ถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า

“ซอมุนยอง ซอมุนยอง ซอมุนยอง”

เขาเรียกชื่อผมถึงสามครั้ง เป็นการเรียกที่ใกล้เคียงกับการพิมพ์ เหมือนไม่ได้ตั้งใจเรียกผมจริงๆ

“ตอนเช้าต้องเคลื่อนศพแม่ไปที่สุสาน ผมต้องไปงานศพ”

ผมพูดพลางใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมา ผู้ชายคนนั้นถอนหายใจ

พร้อมลูกจากเก้าอี้ ผมตกใจจึงผงะถอยหลังไปเหยียบเศษแก้วที่อยู่บนพื้นจนร้องออกมาสั้นๆ ขณะเดียวกันผู้ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาหาผมทันที

“ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร แล้วก็จะไม่แจ้งความด้วย แค่อภัยผมไปเถอะครับ”

เลือดไหลหยดลงพื้น ผู้ชายคนนั้นนั่งคุกเข่าตรงหน้าผม เขาจับเท้าข้างที่เลือดกำลังไหลยกขึ้น ผมจึงต้องจับไหล่ของเขาไว้โดยอัตโนมัติเพื่อทรงตัวขณะกำลังเอนจะล้ม

“เจ็บเถอะ เลือดไหลแล้ว”

“ผมต้องไปจริงๆ ครับ”

จากที่ก้มมองพื้น ผู้ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมามองผม เขาหรีตเหมือนกำลังครุ่นคิดบางอย่าง สายตาที่จับจ้องมาของเขาทำให้ถึงกับหายใจไม่ออก จี เขาเดาอะไรอย่างไม่พอใจอีกครั้ง

ผู้ชายคนนั้นลุกยืนแล้วอุ้มผมขึ้นมาด้วย ถึงแม้ว่าผมจะเจริญเติบโตค่อนข้างช้า แต่ยังไงก็เป็นผู้ชายที่อายุสิบเก้าปีแล้ว แต่เขากลับอุ้มผมได้อย่างง่ายดายแล้วเดินเข้าไปในห้องที่ผมเพิ่งออกมาเมื่อกี้ แต่ก เสียงเปิดไฟดังขึ้นจากนั้นเขาก็วางผมลงบนเตียง ก่อนจะออกไปที่ห้องนั่งเล่น ครู่หนึ่งก็กลับเข้ามา ในมือของเขามีกล่องปฐมพยาบาลสีขาว

“คิดยังไงถึงเดินไปเหยียบแก้ว”

เขาพูดหลังจากยกผ้าเท้าของผมขึ้น เอาหน้าเข้ามาใกล้จนเกือบจะโดนจมูกอยู่แล้ว เมื่อลมหายใจของเขาเป่ารดลงที่ผ้าเท้า นิ้วเท้าก็พลันหยุกงอโดยอัตโนมัติทันที

“ฉันจะเอาแก้วออก อย่าขยับ”

ผู้ชายคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงดุตัน จากนั้นก็เอาแหวนในมือซ้ายแผลอีก ผมร้องออกมาและตัวแข็งทื่อ รู้สึกได้ถึงความเจ็บและความร้อนระอุที่ไต่ขึ้นมาถึงใบหน้า

“คงต้องเย็บแผล”

“อ๊ะ เจ็บ!”

ผมร้องตะโกนเสียงดัง กำผ้าปูที่นอนแน่น เพราะผู้ชายคนนั้นทยา

มาเชื่อที่เท้าผมมรดเดียว พยายามจะสับตัดเท้าออกจากมือของผู้ชายคนนั้น แต่เขาคว้าข้อเท้าของผมไว้ได้ก่อน ฟู เขาเป่าลมออกมาทำให้ความเจ็บบรรเทาลง แต่ก็ยังรู้สึกแสบร้อนเหมือนเดิม

เขาแกะผ้าก๊อชปิดบริเวณแผลแล้วพันผ้าพันแผลอย่างชำนาญ ผมนั่งเฝ้ามองการกระทำของเขาโดยไม่พูดอะไรสักคำ เขาปิดกล่องปฐมพยาบาลแล้วลุกขึ้น เดินไปทางตู้เสื้อผ้าที่อยู่มุมหนึ่งของห้อง

“แปลกใหม่ดินะ”

เมื่อเทียบกับห้องนั่งเล่นรกๆ ห้องนี้ถือว่าสะอาดมากทีเดียว ไม่ใช่อาจเป็นเพราะไม่มีอะไรให้รกก็ได้ เนื่องจากในห้องนี้มีแค่เตียงเดี่ยวหนึ่งหลังกับตู้เสื้อผ้าหนึ่งตู้

“แปลกใหม่มากจริง ๆ ไม่รู้ว่าครั้งนี้นายจะมาไม่ไหนอีก...แต่จะเล่นตามน้ำด้วยก็ได้”

ผู้ชายคนนั้นยิ้มเยาะ พิมพ์เสียงดังเกินกว่าจะบอกว่าเป็นการพูดคนเดียว แต่ก็เบาเกินกว่าจะบอกว่าจะพูดกับผม

“ใส่ซะ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาและโยนเสื้อโค้ตที่หยิบออกมาจากตู้เสื้อผ้าให้ผม

เขารู้ผมขึ้นเหมือนกับตอนพามาที่ห้องนี้ แล้วเปิดประตูบ้านที่ผมพยายามจะออกไปแต่เปิดไม่ได้ จากนั้นก็ออกไปข้างนอก ตอนแรกนึกว่าเป็นบ้านธรรมดา ไม่สิ คิดว่าเป็นบ้านที่ค่อนข้างกว้าง ความจริงเป็นบ้านก็ถูกต้องแล้ว แต่ไม่ธรรมดา และก็ไม่ได้คับแคบ ข้างนอกมีบ้านอีกหลังที่กว้างยิ่งกว่า ดูเหมือนว่าฝั่งนั้นจะเป็นบ้านหลัก ส่วนตรงนี้เป็นบ้านหลังเล็กที่แยกออกมา

ถึงจะเป็นช่วงเช้ามืด แต่หลายจุดในบ้านเปิดไฟอยู่ มองเห็นคนที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่บ้าง แต่ไม่ได้สบตากับใคร

ผู้ชายคนนั้นอุ้มผมเดินไปขึ้นรถคันหนึ่งในบรรดารถที่จอดเรียงแถวพอวางผมลงที่เบาะข้างคนขับ เขาก็ขึ้นไปนั่งที่ฝั่งคนขับแล้วสตาร์ตรถ เขายังทำหน้าที่ไม่เหมือนเดิม เพราะแบบนี้ผมก็เลยไม่กล้าถามออกมาว่า

ดื่มเหล้าแล้วขับรถได้ด้วยเหวอครับ ผมนั่งที่เบาะข้างคนขับอย่างเรียบร้อย
ลูบกระดุมด้านหน้าเสื้อโค้ตที่คลุมอยู่บนตัว

“เมื่อไหร่...คุณพูดเล่นซะใหม่ครับ”

ตอนนี้เป็นเวลารุ่งสาง เพราะเป็นฤดูที่กำลังกึ่งระหว่างฤดูหนาวกับ
ฤดูใบไม้ผลิ ทำให้ถึงจะเป็นช่วงรุ่งสางแต่ก็ยังมืดเหมือนเดิม รถออกมา
นอกประตูรั้วแล้ววิ่งเข้าสู่ถนนกว้างในไม่ช้า ผมหันไปถามผู้ชายคนนั้นจาก
ตอนแรกที่มองทางมีดสนิทซึ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วนอกหน้าต่างด้วยสีหน้า
นิ่งเฉย

“อะไร”

“ที่คุณบอกว่าผ่านไปสี่ปีแล้ว”

ไม่รู้ว่าคุณพูดแบบนั้นเพราะรำคาญหรือเพราะจะไม่ปล่อยผมไป แต่ก็
คิดไม่ถึงว่าจะโกหกเรื่องเหลวไหลได้ขนาดนั้น คิดอีกทีก็ไม่มีเหตุผลที่ผู้ชาย
คนนั้นต้องไม่อยากปล่อยผมไปสักหน่อย อาจเป็นเพราะรำคาญก็ได้ แต่ดูจาก
ที่สุดท้ายก็ให้ผมขึ้นรถแล้วขับไปด้วยตัวเองแบบนี้ ก็เหมือนไม่น่าจะรำคาญ
ถึงขั้นโกหกแบบนี้ ทำไมเขาถึงพูดแบบนี้กันแน่

“ฉันจะโกหกแบบนี้ไปเพื่ออะไร”

“ผมถึงได้ถามไปครับ”

ผมพูดเหมือนต่อว่าผู้ชายคนนั้นที่ย้อนถาม

“คุณไม่ใช่...พนักงานบริษัทพ่อผมใช่ไหมครับ”

คนที่พนักงานบริษัทคงไม่อยู่บ้านหรุนานขนาดนั้น เงินเดือนเดือนหนึ่ง
ยังไม่พอแม้แต่ค่าบำรุงรักษายานหลังนั้นแน่นอน ผู้ชายคนนั้นจึงปากแสดง
ความไม่พอใจแทนการตอบคำถามของผม

เขาไม่พูดอะไรเลย ไม่ว่าจะถามอะไรก็คงไม่ตอบตามตรงแน่นอน
ผมจึงเลิกถามแล้วมองผู้ชายคนนั้นเงยๆ

ดูอายุไม่เยอะเท่าไร น่าจะประมาณสามสิบ คิ้วที่เข้มกับดวงตาคม
ทำให้ภาพลักษณ์ดูดุนิดหน่อยก็จริง แต่ใบหน้าโดยรวมดูสุขภาพสบายตา
อาจเป็นเพราะอายุยังไม่เยอะ ใบหน้าจึงไม่มีริ้วรอยเลย ไม่สิ มีรอยที่หว่างคิ้ว
เพราะทำหน้าบึ้งตึงตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่หายอย่างกับรอยลึก ผิวก็นิดี ไม่มีสิ่ว

ลักเม็ด แม้หน้าตาดูเหมือนน้อยล้านิดหน่อย แต่ก็ไม่ใช่ เห็นตอนยืนขึ้นตัวก็เหมือนจะสูง แแรงเยอะถึงขนาดอุ้มผู้ชายอายุสิบเก้าเดินได้สบายๆ เห็นกลัมนื้อแขนที่แน่นตั้งอยู่ได้แขนเลื้อยเชืตขาวแล้ว ทุ่นก็คงจะดีด้วย

มองแค่แวบเดียว คำเรียกอย่างลูกชายเศรษฐีหรือไฮโซก็ผุดขึ้นมาเลย ผมยังคงมืดแปดด้านว่าตัวเองลืมนัดขึ้นมานำบ้านของผู้ชายคนนี้ได้ยังไง

“จ้องอะไรขนาดนั้น ทำอย่างกับคนเพิ่งเคยเจอครั้งแรกไปได้”

ทั้งๆที่มองด้านหน้าตลอด แต่ก็ยังรู้สึกว่ามีคนมองสินะ

“ก็เพิ่งเคยเจอครั้งแรกจริงๆนี่ครับ”

“ทำตัวแปลกไม่หยุดจริงๆ”

ผู้ชายคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงปนตำหนิอย่างกับผมกำลังโกหก ก็เพิ่งเคยเห็นหน้าครั้งแรกจริงๆนี่นา คำพูดของผมก็แฝงความหมายนั้นตลอด แต่เขาทำเหมือนผมกำลังพูดจาไร้สาระ ต่อให้บอกเขาอีกรอบว่าเพิ่งเคยเห็นหน้าครั้งแรกจริงๆก็ไม่คิดว่าจะได้คำตอบอื่นกลับมา จึงเลือกปิดปากเงียบ แทนคำตอบเหมือนกับที่เขาเคยทำ

ถนนช่วงเข้ามิดโล่งทำให้ขับได้เร็ว จึงใกล้ถึงโรงพยาบาลในไม่ช้า พอลงจากรถที่จอดตรงลานจอดถึงเพิ่งรู้ว่ามาช้าเปล่า เมื่อลงไปเหยียบพื้นซ้าๆ ความเย็นก็แล่นขึ้นมาได้ฝ่าเท้า

“ทำอะไรนะ”

ผู้ชายคนนั้นลงจากรถเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้าไม่พอใจแล้วพูดเหมือนตะคอก ไม่มีร่องเท้าที่ต้องเดินเท้าเปล่าอยู่แล้วนี่ ไม่รู้ว่าจะเสียงดังทำไม ผมเม้มปากแน่น ทันใดนั้นผู้ชายคนนั้นก็อุ้มผมขึ้นเหมือนตอนออกมาจากบ้าน

“ปล่อยผมลงเถอะครับ”

“จะเดินไปด้วยสภาพแบบนี้ แถมยังเท้าเปล่าขึ้นหรือ”

แต่ถึงยังไงก็ดีกว่าถูกผู้ชายด้วยกันอุ้มไปที่นั่นที่นี้อยู่ดี พอดันสะบัดขา เขาก็ใช้ฝ่ามือตีกันผมดังแป๊ะ

“อยู่นิ่งๆ”

ไม่ได้ตีแรงก็จริง แต่ไม่รู้ว่เพราะชุดนอนบางไปหรือเปล่าถึงได้สบ

กันมาก พอผมหยุดเดินเขาก็เดินต่อ โชคดีที่เป็นช่วงรุ่งสางจึงไม่ค่อยมีคนมาที่โรงพยาบาล

ผู้ชายคนนั้นไม่ได้เดินไปยังอาคารที่มีสถานที่จัดงานศพ แต่เดินไปยังอาคารหลักของโรงพยาบาล ผมใช้กำปั้นทุบป่าของเขาเหมือนเป็นการประท้วง เขาจึงพูดคล้ายข่มขู่อีกครั้งว่าให้อยู่นิ่งๆ

“ที่จัดงานศพอยู่ทางโน้นครับ”

“ที่จัดงานศพไม่หนีไปไหนหรอก ทำแผลที่เท้าก่อนแล้วค่อยไป”

ถ้าผมกำลังเดินด้วยเท้าตัวเองอยู่คงเมินคำพูดนั้นไปแล้ว แต่คนกำหนดทิศทางคือผู้ชายที่อุ้มผมอยู่ เขาเข้าไปในห้องฉุกเฉิน วางผมลงบนเตียงคนไข้ พยาบาลที่เดินเข้ามาฟังคำอธิบายสั้นๆ ของผู้ชายคนนั้นแล้วแกะผ้าพันแผลที่พันเท้าผมอยู่

ทำการฆ่าเชื้อแล้วก็เย็บแผลเสร็จในเวลาอันรวดเร็ว เท้าที่เปะผ้าก็่อชแล้วพันด้วยผ้าพันแผลอย่างสวยงามกำลังสั้น ผู้ชายคนนั้นหายไปจ่ายเงินครู่หนึ่ง พอกลับมาก็อุ้มผมขึ้นอีกครั้ง

“ที่นี่ก็พาผมไปที่จัดงานศพที่ครับ”

“ไม่ต้องบอกก็กำลังจะพาไปอยู่แล้ว”

เขาตอบการเร่งเร้าของผมด้วยน้ำเสียงดุตัน

“คุณชื่ออะไรหะครับ”

ถึงจะเป็นคนแปลกๆ แต่ก็โตกว่าผม จะถามว่าชื่ออะไรแบบห้วนๆ ไม่ได้ เลยต้องถามแบบรักษามารยาทหน่อย ผู้ชายคนนั้นหยุดเดินทันที ผมมองเขาด้วยสีหน้าเหมือนถามว่าเป็นอะไร เขาก็เริ่มเดินอีกครั้ง

“คุณชื่อ...”

“พอมจุโต”

พอมจุโตหะ เป็นชื่อที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนแน่นอน เป็นคนที่เพิ่งเคยเจอครั้งแรกจริงๆ ด้วย ผมพิมพ์โดยไม่ให้เขาได้ยินพลางพยักหน้า

“เดี๋ยวผมบอกพ่อให้คืนค่ารักษาให้หะครับ”

ผู้ชายคนนั้นพ่นลมหายใจทางจมูกเหมือนตุ๊ก ค่ารักษาแค่นั้นใครจะไปโกง ผมเพิ่งมองอาคารจัดงานศพที่กำลังเข้าไปใกล้ขึ้นโดยที่มีมือคล้องอยู่

ที่คอของผู้ชายคนนั้น อาจเป็นเพราะอาคารจัดงานศพเป็นสถานที่ที่ใกล้ชิดกับความตายมากที่สุด จึงรู้สึกหวงตั้งแต่บรรยากาศโดยรอบตึก ผู้ชายคนนั้นเข้าไปในตึก เดินขึ้นบันไดทีละชั้นอย่างระมัดระวัง

“ปล่อยผมลงเถาะครับ”

ผมพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังกลางเข่าใหญ่ผู้ชายคนนั้น ไม่สบายใจตั้งแต่เรื่องใส่ชุดนอนมางานศพแล้ว จะเข้าไปในงานโดยที่ผู้ชายคนนั้นยังอุ้มอยู่อีกไม่ได้ เขาหยุดเดินเพราะคำขอร้องไม่ยอมหยุดของผมแล้ววางผมลง

“ถ้าใช้เท่านั้นเดิน แผลก็จะยิ่งแย่ลง”

เรื่องนั้นใครจะไม่รู้บ้าง แต่ก็ช่วยไม่ได้ เพราะจะให้หลานเข้าไปก็ไม่ได้เหมือนกัน ขณะที่กำลังจะก้าวขา ผู้ชายคนนั้นก็วางมือบนบ่าของผมแล้วกดไว้

“ทำไมครับ”

“อยู่เฉยๆ”

เขาเดินเข้าไปในห้องจัดงานศพที่อยู่ใกล้ๆ แล้วเอารองเท้าสลิปเปอร์ที่จัดเตรียมไว้ออกมา นั่งยองๆ ลงตรงหน้าผม ยกเท้าที่เหยียบพื้นอยู่ขึ้นแล้วใส่สลิปเปอร์ให้ ถึงเขาจะเป็นคนแปลก แต่นอกจากเรื่องนั้นแล้วการกระทำที่ใส่ใจทำให้ผมพูดออกไปราวกับกระซิบว่าขอบคุณครับ

เมื่อใส่สลิปเปอร์ให้ครบทั้งสองข้างเขาก็ลุกขึ้น ไม่ได้พูดหรือทำอะไรต่อ ส่วนผมก็เข้าไปในสถานที่จัดงานศพ ผู้ชายที่เดินตามหลังมามองดูผมที่เดินกะโผลกกะเผลกแล้วเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ ตรงขาผิงที่เป็นแผล จับแขนผมเพื่อประคอง

“ที่นี่ครับ”

ผู้ชายคนนั้นไม่ได้ตอบอะไรกับคำพูดของผม ผมถอดสลิปเปอร์แล้วเข้าไปที่ห้องตั้งโลงศพ เพราะเป็นช่วงรุ่งสางจึงไม่มีคนมาเคารพศพ ผมหันไปทางผิงหนึ่งของห้องตั้งศพที่คิดว่าพ่อคงจะนั่งอยู่

“เอ่อ...”

คนที่นั่งใส่ชุดไว้ทุกข์อยู่นั้นไม่ใช่พ่อ เป็นคนที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เจ้าภาพงานศพที่นั่งอยู่บนพื้นลุกขึ้นพลางมองผม คงคิดว่าผมมาเคารพศพ

“คุณเป็นใครเธอครับ”

คำพูดของผมทำให้เจ้าภาพงานศพทำหน้างุนงง พ้ออยู่ไหน ผมมองไปรอบ ๆ เพื่อมองหาญาติแทนพ่อที่ไม่อยู่ แต่ก็ไม่มีใครรู้จักเลย

“คุณเป็นใครถึงอยู่ที่นี่ครับ”

“คุณมาที่จัดงานศพผิดที่รีบล่าครับ”

เจ้าภาพงานศพถามกลับ ไม่สิ เป็นไปไม่ได้ ผมส่ายหัวลงมองรูปภาพที่ตั้งอยู่บนแท่นพิธี ใบหน้าของผู้ชายแก่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนอยู่ตรงนั้น แทนใบหน้าของแม่ที่กำลังยิ้ม

“ที่นี่...เป็นที่จัดงานศพของแม่ผม...”

คำพูดพิมพ์ปากของผมทำให้เจ้าภาพงานศพถอนหายใจด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า

“คุณมาผิด...”

“ไม่! นี่เป็นงานศพของแม่ผม ผมเป็นเจ้าภาพ! พ่อของผมอยู่ไหนครับ ตอนเช้านี้ต้องเคลื่อนศพ...”

ผมตะโกนเสียงดัง ผู้ชายคนนั้นที่ยืนอยู่ด้านหลังเข้ามาดิ่งผมไว้

“จริง ๆ นะครับ นี่งานศพของแม่ผม จะเคลื่อนศพวันนี้ เพราะงั้นก็ต้องอยู่ที่นี่สิครับ”

คนพวกนั้นกำลังแย่งที่ของแม่ผมนี้ พวกเขาไล่แม่ผมออกไปแล้วเข้ามาอยู่ที่นี้ ทั้ง ๆ ที่แม่ผมควรจะต้องอยู่ที่นี่...

ผู้ชายคนนั้นจ้องผมด้วยสายตาสงบนิ่ง เป็นสายตาที่เหมือนบอกว่าผมกำลังพล่ามเรื่องไร้สาระอยู่ มือของเขาตบลงที่บ่าผมเบา ๆ คล้ายเป็นการบอกให้ใจเย็น ๆ ผมผลักผู้ชายคนนั้นแล้วออกมาจากห้องตั้งศพ เดินกะเผลกกะเผลกไปดูห้องจัดพิธีห้องอื่น จำได้ว่าเป็นโรงพยาบาลนี้ ที่จัดงานอยู่ตรงนี้ไม่ผิดแน่ ไม่ใช่ที่อื่นแน่นอน ผมมองเข้าไปในห้องนั้นห้องนี้เพื่อหาชื่อแม่ แต่ก็ไม่มีใคร

“เห็นไหมล่ะ”

ผู้ชายคนนั้นที่ตามหลังมาพูดขึ้น แล้วยังไป จะบอกว่างานศพของแม่ผมคือเมื่อสี่ปีก่อนนั้นหรือ ตอนนี้จะให้ผมเชื่อแบบนั้นหรือไง อย่ามาตลก

เหนื่อยเลย ผมสายหัว ขึ้นไปชั้นหนึ่ง เดินไปที่โต๊ะประชาสัมพันธ์

“คุณคิมซุกจาหายไปจากห้องจัดงานศพครับ ที่จริงต้องอยู่ในห้อง B103 แต่ห้องนั้นมีคนอื่นอยู่”

พนักงานที่โต๊ะประชาสัมพันธ์ทำหน้าที่สับสนกับคำพูดของผมแล้วก็ขยับเมาส์ทันที

“เดี๋ยวเช็กให้หะคะ”

ผมต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น คงไม่ได้ย้ายที่จัดงานศพไปที่อื่นโดยไม่บอกผมใช้ไหม เข้านี้จะเคลื่อนศพอยู่แล้ว คงไม่มีทางย้ายที่จัดงานแน่นอน แต่ถ้าทำแบบนั้นจริง ก็คงต้องหักท้วงกับทางโรงพยาบาลแล้วละ

“ตอนนี้ไม่มีห้องจัดงานศพที่ลงทะเบียนในชื่อของคุณซุกจาเลยนะคะ”

“...ไม่มีทางครับ นั่นเป็นแม่ของผม และผมเป็นเจ้าของภาพด้วย ลองใช้ชื่อของเจ้าภาพหาที่ครับ ซอมนยองเป็นชื่อของผม”

พนักงานถอนหายใจเบาๆ

“ไม่มีห้องจัดงานศพที่ใช้ชื่อคุณคิมซุกจาหรือคุณซอมนยองเลยคะ มาผิดโรงพยาบาลรีเปล่าคะ”

“ไม่ครับ! ก่อนหน้านี้นานแล้ว แต่ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ผมยังต้อนรับแขกที่มาแสดงความเสียใจที่นี้อยู่เลย! แม่ผมอยู่ไหน”

ผมตะโกนร่ากับจะพุ่งเข้าไปสำนักงาน ผู้ชายคนนั้นก็เข้ามาดึงตัวผมไว้

“พอได้แล้ว ซอมนยอง”

“ก็คนนั้นเขาพูดจาไร้สาระนี่ครับ! แม่ของผมต้องอยู่ที่นี้...”

ผมตะโกนและเดินเพื่อจะให้หลุดจากมือของผู้ชายที่จับบ่าผมไว้แน่น

“แม่ของผมไปไหน!”

“ซอมนยอง!”

“ผมต้องโทร.หาพ่อ”

ผมดันพนักงานที่อยู่ตรงโต๊ะออกแล้วกดโทรศัพท์ กดปุ่มอย่างรวดเร็วพลางก็ตรึมฝึปากอย่างร้อนใจ แทนที่จะได้ยินเสียงสัญญาณ กลับเป็นเสียงผู้หญิงจากระบบตอบรับอัตโนมัติ

[ไม่มีหมายเลขที่ท่านเรียก กรุณาตรวจสอบและโทร.ใหม่อีกครั้ง]

เป็นไปไม่ได้ ผมเช็กเบอร์อีกครั้ง เป็นเบอร์ของพ่อถูกต้องแล้ว ลองโทรอีกครั้ง แต่สิ่งที่ได้ยินก็คือเสียงผู้หญิงบอกว่าไม่มีเบอร์นี้เหมือนเดิม มือที่กดปุ่มโทรศัพท์ หนึ่งครั้ง สองครั้ง เริ่มหนักอึ้ง

“หยุดได้แล้ว”

“ปล่อย!”

“ซอมุนยอง”

“เขาบอกว่าไม่มีเบอร์นี้ แต่ผม ผม...ไม่มีทางจำเบอร์พ่อผิด มีเบอร์นี้อยู่จริงๆ”

ผมยืนกรานกับผู้ชายคนนั้นที่พยายามแย่งโทรศัพท์จากมือ สุดท้ายก็ถูกแย่งไปจนได้ ผมยืนนิ่งคอตกอยู่ตรงนั้น

“...ยอง ซอมุนยอง”

ผู้ชายคนนั้นค่อยๆ ยื่นมือออกมาอย่างระวัง เสียงของเขาที่เรียกชื่อผมไม่คุ้นหูเลย เขาคือคนที่ผมไม่รู้จัก ผมไม่รู้จักผู้ชายคนนั้นเลย แต่คนที่รู้จักผม ณ ที่ตรงนี้มีแค่เขาคนเดียว หรือว่าผมกำลังฝันอยู่ ผมหลุดเข้ามาในโลกที่ไม่รู้จักหรือเปล่า ผมอาจจะกลายเป็นคนอื่นก็ได้ แต่ความคาดหวังทั้งหมดทั้งมวลนั้นแตกสลายลงด้วยชื่อสามพยางค์ของผมที่ผู้ชายคนนั้นเรียก

“ปวดไปหมดเลยครับ”

ปวดหัวเหมือนหัวจะระเบิด ปวดท้องอย่างกับคนท้องซ้ำมาหลายวัน ความรู้สึกคล้ายมีใครบางคนใช้มือล้วงเข้าไปในหัวกับท้องของผมแล้วบีบเค้น สมองกับอวัยวะภายใน น้ำตาไหลเป็นทาง แต่ก็เป็นความเจ็บปวดในระดับที่ถือว่าไม่ผิดปกติ ผมก้มหัว เอามือกุมท้อง

หูได้ยินเสียงเรียกว่ายอง ขณะเดียวกันนั้นตัวก็ทรุดลง ก่อนแก้มที่เห่อร้อนจะสัมผัสกับพื้นเย็นๆ ได้ยินเสียงเรียกผมว่า “ซอมุนยอง” เบาๆ แล้ววูบไป

ผมลืมตาขึ้นมาเห็นเพดานสีขาว ได้กลิ่นยาฆ่าเชื้อ เสียงฝีเท้าที่ตั้งพลุกพล่านทำลายความเงียบ ไกลเข้ามาแล้วก็ไกลออกไปแบบเดิมซ้ำๆ

เมื่อหันไปมองอีกทางก็เห็นผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่ข้างๆ ใบหน้าของเขาดูอ่อนเพลีย และเหนื่อยล้า เขานั่งหลับอยู่

ผ่านานี่ช่างปิดบังสิ่งดีด้าน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าที่ที่ผมนอนอยู่คือเตียงคนไข้ ร่างกายไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน แต่รู้สึกตัวหนักอึ้ง ความเจ็บปวดที่แทรกอยู่ในหัวและท้องหายไปแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมถึงยังเวียนหัวอยู่ พอยกมือขึ้นก็เห็นสายน้ำเกลือที่เสียบอยู่บนหลังมือ

“ไม่มีอะไรมาก แค่ขอให้เขาให้สารอาหารเสริมกับยาระงับประสาทนิดหน่อย”

ไม่รู้ว่าคุณชายคนนั้นตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ เขาพูดด้วยเสียงแหบแห้ง ผมแหงนหน้ามองของเหลวที่กำลังหยดช้าๆ แล้วหันไปทางผู้ชายคนนั้น

“แปลกมากครับ”

“...”

ผู้ชายคนนั้นเงยบใส่คำพูดของผม

“ผมคือ...ซอมุนยองไช้มัยครับ”

“ไช้”

“แต่ที่ผมไม่เข้าใจสถานการณ์ตอนนี้เลยจริงๆ”

ผมลืมริมฝีปากที่แห้งให้ชุ่มชื้น รู้สึกได้จากปลายลิ้นว่าริมฝีปากแห้งแตก

“แม่ของผมชื่อคิมซุกจา พ่อชื่อซอมุนแทโฮ ถูกไหมครับ”

“ไช้”

“...แม่ของผมตายไปแล้วไช้ไหมครับ ด้วยสาเหตุจากการถูกรถชนขณะกำลังข้ามถนนหน้าบ้าน”

“ไช้”

“และผมอายุสิบเก้าปี อยู่มัธยมหก โรงเรียนมัธยมปลายฮันกุก”

“ไม่ใช่ นายอายุยี่สิบสามปี และว่างงาน”

ผู้ชายคนนั้นพูดเหมือนเป็นเรื่องล้อเล่น

“ผมไม่มีอารมณ์ล้อเล่นนะครับ”

“นั่นก็เหมือนกัน”

“มันจะเป็นไปได้ยังไงครับ ผมอยู่ทำงานศพของแม่ แล้วก็นอนหลับที่ห้องพักเจ้าภาพเบียร์เดียวเท่านั้น แต่ว่า...แต่จะบอกว่ามันเป็นเรื่องเมื่อสี่ปีก่อนนั่นแหละ เป็นไปไม่ได้หรอกครับ”

“แต่ในความทรงจำของฉัน เมื่อวานนายเข้าไปนอนในห้องของนาย แล้วก็ตื่นขึ้นมาตอนเช้ามีตเหมือนปกติ และกำลังพูดจาไร้สาระอยู่ตอนนี้”

ผู้ชายคนนั้นตอบอย่างเย็นชา ต่างจากการกระทำที่ใช้นิ้วมือเสยผมของผมซึ่งข่มด้วยเหวี่ยงให้อย่างเบามือ

“ฟังดูเหมือนผมมายังอนาคตเลยนะครับ”

“ใกล้เคียงกับความจำเสื่อมหรือไม่ก็เสียสติมากกว่า”

จะบอกหรือนายบ้าไปแล้ว แต่พูดอ้อมให้ดูดีสินะ ผมหัวเราะเยาะให้กับคำพูดของเขา พอได้เผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่เหลือเชื่อสุดๆ ตอนนั้นก็ไม่มีแรงแม้แต่จะโมโหแล้ว สิ่งที่อยู่อกมามีเพียงเสียงหัวเราะที่ฟังราวกับแคลมหายใจ

“ถ้าไม่ใช่ผมบ้าคุณก็กำลังโกหก หนึ่งในสองอย่างนี้แหละครับ”

คำพูดของผมทำให้ผู้ชายคนนั้นลุกไปเปิดผ้าม่าน

“ช่วยมาทางนี้หน่อยครับ”

พยาบาลรีบเข้ามาตามเสียงเรียกของผู้ชายคนนั้น

“ขอโทษนะครับ วันนี้วันที่เท่าไร”

“วันที่เก้า มีนาคมค่ะ”

“ช่วยบอกด้วยได้ไหมครับว่าปีที่เท่าไร”

แม้พยาบาลจะทำหน้าที่ แต่ก็ตอบให้อย่างใจดี ผู้ชายคนนั้นหันกลับมามองผมเหมือนเป็นการบอกว่าเห็นไหมล่ะ พยาบาลเอียงคอด้วยความงุนงง คงคิดว่าถามคำถามอะไรแปลกๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรอื่นแล้วก็กลับไปที่เดิม ผู้ชายคนนั้นเปิดผ้าม่านอีกครั้งแล้วนั่งลงบนเก้าอี้มองมาที่ผม

“วางแผนกับพยาบาลรีเปล่าครับ”

“ฉันซื้อหนังสือพิมพ์ให้เลยตีพิมพ์ หรือให้เปิดข่าวให้นายเช็กดูเลยดี”

ผู้ชายคนนั้นพูดอย่างมั่นใจ ดูเหมือนไม่ได้โกหก หรือไม่อาจจะโกหกเก่งมากก็ได้

“ตามพ่อผมมาให้หน่อยครับ”

“...ตอนเช้ามีดเนี่ยนะ”

“ลูกชายเป็นบ้าไปแล้ว ต่อให้เป็นตอนเช้ามีดก็คงไม่ใช่ปัญหาครับ”

ผู้ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ ให้กับคำพูดของผมแล้วพยักหน้า

“พ่อคงเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์สินะครับ เพราะบอกว่าไม่มีหมายเลขที่เรียก”

“คงจะอย่างนั้น”

“ถ้าเป็นสิ่งที่ต่อมาจริง ๆ...อาจจะเปลี่ยนแล้วก็ได้ ถ้าคุณรู้เบอร์ก็ช่วยโทร.ให้หน่อยครับ”

ถึงจะพยักหน้าให้กับคำพูดของผม แต่เขาก็เอาแต่นั่งอยู่เฉยๆ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“หรือว่า...พ่อก็ตายไปแล้วเหมือนกันครับ”

“พ่อนายนะเหรอ ไม่มีทาง คนคนนั้นจะตายได้ยังไง ต่อให้ขายวิญญาณไปแล้วก็คงยังมีชีวิตอยู่”

ผู้ชายคนนั้นดูเหมือนไม่ค่อยชอบพ่อเท่าไร ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเห็นสายตาของผมที่มองเขาอยู่หรือเปล่า ก็เลยเงียบเพื่อเลิกคำพูด ก่อนจะเอ่ยปากขึ้นมาอีกครั้ง

“นายไม่ถูกกับพ่อ ต่อให้โทร.ไปตอนกลางวันที่ไม่ใช่ช่วงเช้ามีดแบบนี้ เขาก็คงไม่คุยกับนายอยู่ดี”

เป็นไปไม่ได้ ผมกับพ่อไม่มีทางผิดใจกัน ถึงพ่อจะไม่ใช่คนอ่อนโยน แต่ก็เป็นคนที่ทุ่มเทให้ครอบครัวสุดหัวใจ แล้วจะมาบอกว่าความสัมพันธ์ของผมกับพ่อแย่งงั้นเหรอ หลังจากแม่ตายเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า

“ยังไงก็ลองโทร.ให้หน่อยเถอะครับ ไม่น่าว่าถ้าบอกว่าผมไม่สบาย...”

เขาจะหงุดหงิดที่ผมไม่ยอมล้มเลิกความพยายามหรือเปล่า ไม่สิ สีหน้าดูเหนื่อยใจมากกว่าหงุดหงิด เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วหยิบมือถือตรงหน้าอกออกมา หาเบอร์โทรศัพท์ที่บันทึกไว้แล้วกดปุ่มโทร.ออก จากนั้นก็เปิดลำโพงตู๊ด ตู๊ด

เสียงสัญญาณดังอยู่นาน ระหว่างที่กำลังกังวลว่าสายจะตัดไปหรือเปล่า

ก็มีเสียงดังขึ้นว่า ฮัลโหล เป็นเสียงของพ่อ แต่เสียงที่เต็มไปด้วยความ
หงุดหงิดดังออกมาก่อนที่จะผมจะเรียกพ่อเสียอีก

[ไอบ้าไรรายาทที่ไหนโทร.มาตอนเช้ามืดแบบนี้...]

“พอมจุโดครับ”

[...มีอะไรอะไร]

เหมือนว่าทั้งสองคนจะรู้จักกัน พ่อยังหงุดหงิดเหมือนเดิม แต่ไม่ได้
วางสาย ผู้ชายคนนั้นมองผมแล้วตอบคำถามของผม

“ต้องการคุยด้วยครับ”

[ตอนเช้ามืดเนี่ยนะ ทำไม คงจะนอนอยู่แล้วจู่ๆ ก็เกิดเคียดแค้นขึ้นมา
อีกละสิ อย่าโทร.มาหาผมด้วยเรื่องนั้นทุกครั้งดีกว่านะ ตอนนี่ก็ถึงเวลา
ที่ฝั่งคุณต้องแก้ปัญหาเองแล้วนี่ อย่าทำให้ผมต้องเหนื่อยด้วยเรื่องของเจ้านั้น
อีกเลย]

พ่อถอนหายใจแล้ววางสายไปโดยที่ยังไม่ทันได้คุย โทรศัพท์ที่ตัดสาย
โดยไม่บอกกล่าวทำให้ผมอึ้งพลางเงยหน้ามองผู้ชายคนนั้น สีหน้าของเขา
คล้ายบอกว่า เห็นไหมล่ะ ฉันบอกไว้ว่ายังไง เขาเก็บมือถือใส่อกเสื้อด้วย
สีหน้าเฉยเมย มองผมโดยไม่พูดอะไรเหมือนเป็นการสังเกตปฏิกิริยาของผม

“ผม...คงทะเลาะกับพ่อ...อย่างหนักเลยสินะครับ”

ไม่อย่างนั้นพ่อไม่มีทางพูดแบบนั้นแน่ ทำไมถึงโกรธขนาดนั้นนะ
ทำไมพูดเหมือนไม่อยากจะคุยกับผม เพิ่งเคยเจอท่าทีแบบนี้ของพ่อครั้งแรก
ถึงไม่เคยเห็นท่าทางเวลาออกไปทำงานข้างนอก อย่างน้อยก็ไม่เคยแสดงท่าที
แบบนี้กับครอบครัว แต่พ่อกลับพูดรวดเดียวจบแล้ววางสายตามอำเภอใจ
เหมือนไม่อยากจะคุยโทรศัพท์ด้วย

กลับมาปวดหัวอีกครั้ง อีก ผมส่งเสียงร้องแสดงความเจ็บปวดพลาง
ใช้มือปิดตา ผู้ชายคนนั้นไม่ได้พูดอะไรเหมือนดูออกว่าเป็นอาการทางประสาท
ไม่ใช่เพราะเจ็บปวดจริงๆ

“ผมมีเรื่องขอร้องครับ”

ผมพูดโดยที่ยังใช้มือบังหน้าเหมือนเดิม แม้จะไม่ได้ยินคำตอบรับของ
ผู้ชายคนนั้น แต่ก็รู้ได้ว่าเขากำลังรอคำพูดต่อไปของผม

“ผมอยากไปหาแม่...ช่วยพาผมไปหน่อยได้ไหมครับ”

“นายนี่มัน!”

“ขอโทษครับ”

ผมหันไปขอโทษผู้ชายคนนั้นที่พยายามพูดด้วยน้ำเสียงอดกลั้นเหมือนโมโหอะไรบางอย่าง หรือไม่กี่อดีตที่ผมยังละทิ้งเรื่องฝังใจไม่ได้สักที แต่ไม่ใช่ความหุดหงิด

“ขอโทษครับที่ทำให้เหนื่อยตั้งแต่เช้ามีด คุณอาจมองว่าเป็นเรื่องที่ควรจบโดยเร็ว แต่ผมสับสนมากกับสถานการณ์ตอนนี้...และไม่เข้าใจอะไรเลย เพราะผมคือซอมุนยองที่กำลังจัดงานศพของแม่ซึ่งจากไปเมื่อวานขึ้นในตอนที่ผมอายุ 19 ปี...ไม่รู้ทำไมพ่อถึงเป็นแบบนั้น ไม่รู้ว่าตอนนี้ผมควรทำยังไง...ผมก็แค่...คิดถึงแม่”

ผมเสียใจเหมือนเด็กที่สูญเสียแม่ ยืนเรียกแม่อยู่บนถนนคนเดียว ต่อให้ร้องไห้จนสุดเสียงก็ไม่มีทางที่แม่จะกลับมาหาผมอีกต่อไปแล้ว หลังมือที่ปิดตาอยู่เบียดขม

“เข้าใจแล้ว”

ผู้ชายคนนั้นพูดราวกระซิบ พร้อมกับเช็ดน้ำตาที่เอ่อล้นตรงทางตาแล้วไหลมาถึงใบหู

“บอกว่ารู้แล้วไง เลิกร้องไห้ได้แล้ว จะร้องไห้ไม่หยุดเหมือนเด็กอายุสิบเก้าจริง ๆ ไร้ นายเป็นแบบนี้ฉันก็ยังไหวเชวเหมือนจะต้องเชื่อนายจริงๆ”

เมื่อสี่ปีก่อนผมก็เคยยืนมองแม่จากตรงนี้หรือเปล่า

สุสานของแม่เป็นเนินขึ้นมา ไม่มีทางมองออกเลยว่าเป็นหลุมศพของแม่จริง ๆ หรือเปล่า ถ้าไม่ใช่เพราะตัวอักษรสามตัว ‘คิมชุกจา’ ที่อยู่บนป้ายหลุมฝังศพ ก็คงไม่รู้ว่านี่เป็นสุสานของแม่ สุสานไม่ได้รับการดูแลให้เรียบร้อย บอกให้รู้ว่าไม่เคยมีคนแวะเวียนมาเลย

ผมจ้องมองสุสานที่มีวัชพืชขึ้นสูงยื่นออกมาเงิบๆ หัวใจเจ็บปวดอย่างมาก รู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก จึงสูดหายใจลึกจนหน้าอกพองตัวแล้วหายใจออก แต่ถึงอย่างนั้นน้ำตาก็ไม่ได้ไหลออกมาจนน่าแปลกใจ

เพราะอะไรกันนะ ทั้งๆที่เจ็บปวดเหมือนหัวใจถูกฉีกกระชากขนาดนี้ แต่ทำไมน้ำตาไม่ไหลออกมา แม้จะคิดว่าน่าแปลก แต่ก็ไม่รู้เหตุผล ไม่รู้สึกเลยว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นเรื่องจริง อย่างน้อยที่พี่มียืนอยู่ตอนนี้ เวลานี้ก็ไม่ใช่เรื่องจริงสำหรับผม

“สงสัยสมองผมจะมีปัญหาจริง ๆ ละมังครับ”

ผมพูดกับผู้ชายคนนั้นที่ยืนอยู่ด้านหลังโดยไม่พูดอะไรสักคำมาตลอดทาง หลังพาผมออกมาจากโรงพยาบาลแล้วก็ให้ผมขึ้นรถเพื่อพามาที่นี่โดยไม่ได้บอกก่อนว่าจะไปไหน ถึงเขาจะดูหงุดหงิดแล้วก็เหนื่อยหน่ายกับคำร้องขอที่กะทันหัน และคำพูดไร้สาระของผมที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่ตอนเช้ามีด แต่พอลองคิดดู เขาไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้ง เป็นคนที่เข้าใจยากจริงๆ ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาสักอย่าง แต่เขากลับดูเหมือนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผม

“ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ”

“เรื่องอะไร”

“ทำไมผมถึงเป็นแบบนี้ ทำไมความทรงจำตลอดสี่ปีของผมที่เมื่อวานยังอยู่ดีถึงได้หายไป”

“ฉันไม่ใช่หมอ”

คำตอบพร้อมอาการบึ้งตึงของผู้ชายคนนั้นทำให้ผมถึงกับอัมยิ้มน้อยๆ พลางพยักหน้า

“ต่อให้เป็นหมอก็คงไม่มีคำตอบที่แน่ชัดอยู่ดีครับ คงได้แค่คำตอบว่าให้ลองสแกนเอ็มอาร์ไอดู หรือลองทำซีทีสแกนดีกว่า ช่วงนี้เครียดมาก รีเบลาครับ มีอุบัติเหตุที่ทำให้สมองได้รับการกระทบกระเทือนหรือรีเบลา หรือก็ไม่เคยมีเรื่องที่ทำให้จิตใจได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนักหรือรีเบลาครับ”

ผมละสายตาจากสุสานหันไปมองผู้ชายคนนั้น เขายืนอยู่ห่างออกไปประมาณสามถึงสี่ก้าวและกำลังมองผมอยู่

“ช่วยตอบคำถามนี้ได้ไหมครับ”

“...นายเครียดมากตลอดเวลาอยู่แล้ว เกินขีดจำกัดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ แต่ช่วงนี้ไม่ได้รับการกระทบกระเทือนทางร่างกาย และไม่มีเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจด้วย”

ควบคุมอารมณ์ไม่ได้งั้นเหรอ ตอนนี้อารมณ์แปรปรวนมากเพราะงานศพของแม่ก็จริง แต่ก็คิดว่าตัวเองไม่ได้อารมณ์ร้ายหรือนิสัยไม่ดีสักหน่อย พอได้ยินคำว่าควบคุมอารมณ์ไม่ได้จากปากของคนอื่น ก็กังวลเหมือนกันว่านั่นเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับตัวผมจริง ๆ หรือเปล่า

“สิ่งที่เปลี่ยนไปในระยะเวลาสี่ปีเหมือนจะมีนิสัยของผมด้วยสินะครับ เพราะผมไม่ได้มีนิสัยแบบนั้น”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้”

ผู้ชายคนนั้นตอบแบบคลุมเครือเกินกว่าจะมองเป็นแง่บวกได้ เขาเดินใกล้เข้ามาหนึ่งก้าว ต่อให้เขาไม่พูดว่าหมดธุระที่นี้แล้วก็พอจะรู้ เขามั่นใจอีกครั้งเหมือนตอนที่พาลงจากรถมาจนถึงหน้าสุสานของแม่ เราเดินลงบันไดช้า ๆ สุสานของแม่ห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ ทางด้านหลังของเขา ผมมีบางอย่างอยากพูดกับแม่ แต่พอมายู่ตรงหน้าสุสานเข้าจริง ๆ กลับนึกคำพูดไม่ออก

ลาก่อนครับ แม่

ผมรำล้าแม่เหมือนกับที่เคยพูดเมื่อสี่ปีก่อน แล้วหันหลังให้กับสุสานของแม่

เมื่อได้กลิ่นอาหาร ห้องก็ร้องโครกครากขึ้นมาทันที ทุกครั้งที่ยืนอยู่ระหว่างความฝันกับความเป็นจริงอย่างไม่ชัดเจน แล้วคิดขึ้นว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นการฝันหรือเปล่า ก็รู้สึกถึงความจริงได้ด้วยห้องที่กำลังหิว เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผมไม่ได้รู้สึกถึงอะไรแบบนั้นจากผู้ชายที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่ทำตัวเหมือนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผม หรือเพราะสุสานของแม่ที่ได้เห็นกับสองตาตัวเอง แต่กลับรู้สึกถึงความจริงได้เพียงเพราะเสียงห้องร้องดังโครกที่ร้องขอให้ใส่อาหารลงไป

ผมหนึ่งถึงข้อนิ้วในมือ ผู้ชายคนนั้นก็ดันขมำใจมาให้ตรงหน้าช้า ๆ

“ห้องใส่นายน่าจะไม่ค่อยดี ไม่ควรกินของหนัก” เขาพูดแบบนั้นแล้วพาไปร้านโจ๊กที่เปิดอยู่สิบสี่ชั่วโมง และสิ่งที่เขาสั่งตามใจตัวเองก็คือโจ๊กไก่ตุ๋นโสม

“มีของแพงอีกตั้งเยอะ...อย่างโจ๊กหอยเป่าอื้อ”

ผมบ่นพึมพำพลางตักโจ๊กใส่ปากหนึ่งคำ ผู้ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ พร้อมส่ายหัว

“ไม่ชอบอาหารทะเลจนไม่เอาไก่ลวกด้วยซ้ำ แล้วจะสั่งหอยเปาอีกทำไม”

ผมจ้องผู้ชายคนนั้นโดยที่ยังอมชิ้นอยู่ในปาก จนเขาถามว่ามีอะไร

“แค่รู้สึกว่าคุณดูรู้เรื่องผมดีมาก”

“นาย...จำไม่ได้จริงเหรอ”

“ผมก็บอกคุณแล้วนี่ครับ แคมไครกันละที่บอกว่าผมความจำเสื่อมหรือไม่ก็สมองผิดปกติ”

ที่ตอนนี้อาถามว่าจำไม่ได้เหรออย่างกับเป็นเรื่องใหม่ เขาจึงผมคล้ายกับกำลังประเมินว่าพูดความจริงหรือเปล่า แล้วพึมพำออกมาว่าจะบ้าตายพร้อมกับส่ายหัว

“ขอโทษจริงๆ นะครับ ว่าแต่...คุณเป็นใครเหรอ”

คำถามของผมทำให้ผู้ชายคนนั้นถึงกับส่งเสียงเหอะออกมาเหมือนกับไม่อยากจะเชื่อ

“นอกจากชื่อว่าคุณจตุโดนะครับ ผมสงสัยว่าทำไมที่ที่ผมตื่นขึ้นมาถึงเป็นบ้านของคุณจตุโด ดูเหมือนคุณจตุโดรู้เรื่องเกี่ยวกับผมละเอียดมาก แต่ผมจำอะไรเกี่ยวกับคุณจตุโดไม่ได้เลย”

“คุณจตุโด?”

“หรือว่า...คุณลุง”

“ลุงนั่นเหรอ”

“ถ้างั้นก็...พี่”

คิ้วของเขาระดุกทุกครั้งที่ผมพยายามพูดแก้ให้ถูก แล้วต้องเรียกว่าอะไรกันแน่ สิ่งที่ผมรู้เกี่ยวกับเขามีแค่ชื่อพอมจตุโดเท่านั้น ต้องรู้ก่อนสิว่าเป็นใคร ทำงานอะไร แล้วเกี่ยวข้องอะไรกัน ถึงจะใช้สรรพนามเรียกถูกไม่ใช่เหรอ เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วพุบหน้าลงบนโต๊ะเหมือนจะเป็นลม ดูท่าแล้วคงซอกมากเหมือนกันที่ผมกลายเป็นแบบนี้ เขาเอาหน้าผากโขกโต๊ะดังตึงประมาณสองครั้ง

“เป็นแฟน”

หน้าผากของเขาแดงนิดหน่อย เขาเงยหน้าขึ้นมามองผมแล้วพูดออกมาแบบนั้น ผมกะพริบตาปริบๆ ประมาณสองครั้งแล้วถามย้าว่า ‘แฟนนั้นหรือ’ พลังโบกมือพร้อมหัวเราะ เป็นการหัวเราะออกมาจริงๆ ครั้งแรกหลังจากตื่นขึ้นมาเลย ผู้ชายคนนั้นคงรู้ว่าผมรู้สึกไม่ดีก็เลยตั้งใจจะทำให้ผมหัวเราะ

“ถึงจะเป็นการพูดเล่น แต่ก็ควรจะมีความน่าเชื่อ...”

“ทำไมถึงคิดว่าไม่ใช่เรื่องจริง”

เขาถามด้วยสีหน้าจริงจัง หน้าตาดูเหมือนไม่ได้ล้อเล่น นี่พูดเรื่องจริงหรือ

“ผมไม่ได้เป็นเกย์”

“แน่ใจหรือ”

เขายกมือปิดปากยิ้ม

“ผมไม่ได้ชอบผู้ชาย”

คำพูดของผมทำให้สีหน้าของผู้ชายคนนั้นขุ่นมัว แม้ไม่ใช่คำที่จะพูดต่อหน้าผู้ชายที่เพิ่งบอกว่าเป็นแฟนก็จริง แต่ว่าผมไม่ใช่เกย์จริงๆ นี่ มีคนเพศเดียวกันมาบอกว่าเป็นแฟน จะให้ตอบรับง่ายๆ ว่า ‘อย่างนั้นเองสินะครับ’ ก็ไม่ได้อยู่แล้ว

“จึ้นนายชอบผู้หญิงรึไง”

“ครับ”

“ใครล่ะ”

ถ้าถามว่าชอบใครก็ตอบไม่ได้ในทันที เพราะตอนนี้ไม่ได้มีผู้หญิงที่ชอบอยู่ แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็คงเป็นการเปิดช่องให้มองว่าอาจจะเป็นเกย์ได้ ต้องพยายามนึกถึงผู้หญิงที่เคยชอบในอดีต ไม่ต้องเป็นตอนนี้ก็ได้

“...คิวตี้เกิร์ล”

คิวของผู้ชายคนนั้นขยับไปมาราวกับงูที่มีชีวิตอย่างน่าทึ่ง ผมจ้องคิ้วที่ขมวดอย่างใจลอย ผู้ชายคนนั้นก็ถอนหายใจทางจมูกดังฮึม

“นายใช้ผู้หญิงที่อยู่ในทีวีเป็นของช่วยปลดปล่อยรึไง”

“หา”

“ผู้หญิงที่ชื่อคิวตี้เกิร์ลอะไรนั่น หมายถึงนักร้องไม่ใช่เหรอ ฉันถามว่า นายดูรูปเกิร์ลกรุ๊ปวงนั้นเวลาช่วยตัวเองเพื่อปลดปล่อยรึไง”

มันใช่เรื่องที่จะพูดในร้านอาหารซึ่งมีคนอื่นเข้าออกตลอดไหม คำพูดของผู้ชายคนนั้นทำให้ผมมองเขาด้วยสีหน้าตกตะลึงแล้วรีบยกมือขึ้นปิดหู คนที่พูดเรื่องลามกคือเขา แต่คนฟังอย่างผมกลับอายยิ่งกว่า

“ผู้หญิงที่ชอบจริงๆ ลี ไม่ใช่ของช่วยพรรคั้น”

“ชะ...ของช่วย...”

ผมมองดูรอบๆ ด้วยความตกใจนิดหน่อย ค่อยยังชั่วที่เป็นตอนเช้า ลูกค้าในร้านอาหารเลยมีแค่ผมกับผู้ชายคนนั้นเท่านั้น อย่างน้อยพนักงานก็ไม่ได้สนใจบทสนทนาทางนี้ด้วย

“พูดแบบนี้หน้าตาเฉยในสถานที่แบบนี้ได้ยังไงกันครับ”

“พูดแบบไหน”

“ก็ของช่วย...ชะ...ช่วยตัวเองเพื่อปลดปล่อยอะไรนั่น...”

ผมรีบตอบเสียงเบา เขากลับหัวเราะออกมา

“ถ้าฉันมีวิธีอื่นนอกจากช่วยตัวเองเพื่อปลดปล่อยรึไง จจริงลี นายคงปลดปล่อยด้วยวิธีที่ไม่ธรรมดาสินะ”

ให้ตายเถอะ อาหารอยู่ตรงหน้าแท้ๆ ต้องมาพูดเรื่องช่วยตัวเองหรือปลดปล่อยอะไรพวกนั้นด้วยหรือไง ผมมองค้อนผู้ชายคนนั้น แล้วตักใจึกินทำเป็นไม่ได้ยิน

“เอาเป็นว่าผมไม่ใช่เกย์แล้วกันครับ”

“งั้นก็คงกลายเป็นเกย์ในช่วงระหว่างสี่ปี”

“ไม่...”

“จำอะไรไม่ได้ แล้วกล้ายืนยันได้ยังไง”

ผมจะพูดว่าไม่ใช่ แต่ที่พูดปฏิเสธไม่จบประโยคเป็นเพราะคิดขึ้นมาว่า บางที แค่ว่าจริงๆ อาจจะเป็นแบบนี้ก็ได้ เพราะผมไม่รู้เลยว่าตลอดเวลาสี่ปีที่ผ่านมามีเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองบ้าง แล้วตัวผมเปลี่ยนไปยังไงบ้าง

“เป็นแฟน...จริงๆ เหรอครับ ไม่ได้พูดเล่นจริงๆ นะเหรอ”

“หาไม่ถึงไม่เชื่อล่ะ ถ้าไม่ใช่แฟน นายคิดว่าทำไมนายถึงมานอนและ

ตื่นขึ้นมาที่บ้านฉันได้ ทำไมฉันต้องมาฟังเรื่องราวของนายตั้งแต่เช้ามีดพานายไปทุกที่ ทั้งที่จัดงานศพโดยที่รู้ว่างานนั้นไม่ใช่ของแม่นาย ทั้งพาไปสุสานของแม่นาย คิดว่าเพราะฉันเบื่อรีไร หรือเพราะฉันโง่

จะว่าไปเขาก็อุ้มผมไปที่นั่นที่นี้โดยไม่อายเลยด้วย ถ้าไม่ใช่แฟน แต่เป็นคนอื่นที่ไม่รู้จักกันเลยคงไม่อุ้มกันแบบนั้น ผมจึงหันไปผู้ชายคนนั้น พยายามคิดว่าทำไมถึงจำไม่ได้ เขาทำคางแล้วจ้องผมกลับเหมือนกัน

“พอมองดีๆ แล้วคงคิดว่านั่นหล่อละสิ เหมือนตกหลุมรักอีกครั้งใช่ไหม”

“ผมไม่ได้มองแบบนั้นสักหน่อย มันใจจิงเลยนะครับ”

“ประมาณนี้ก็ถือว่าหล่อไม่ใช่เหรอ ไปที่ไหนก็เหมือนจะมีแต่คนหลง”

ก็ใช่ เขาหล่อจริง ๆ หน้าตาดีถึงขนาดไปไหนก็คงมีแต่คนหลง ไม่สิ ผู้หญิงคงต่อแถวเดินตามเป็นขบวนเลยละ แล้วทำไมผู้ชายหน้าตาดีขนาดนี้ถึงเป็นแฟนผมได้ละ ถึงจะไม่เข้าใจเลยสักนิด แต่พอมองหน้าหล่อ ๆ ของเขาที่ถึงขั้นน่าอิจฉาก็คิดขึ้นมาว่า เพราะหล่อขนาดนี้ ต่อให้เป็นผู้ชายเหมือนกันก็คงยอมเป็นแฟนได้ละมัง ผมอาจจะเป็นคนที่ไม่ให้ความสำคัญกับหน้าตาก็ได้

“เพราะงั้นเลยอยู่ด้วยกันหรือครับ...เพราะเป็นแฟนกันนะเหรอ”

“ถ้าถามว่าอยู่ด้วยกันรีไรเปล่า คำตอบก็คือใช่ ถึงนายจะเป็นผู้อาศัยก็เถอะ”

เป็นคำพูดที่แรงมาก ทั้งๆที่บอกว่าเป็นแฟนกัน แต่พูดว่าผมเป็นผู้อาศัยนี่นะ

“ท่าทางความสัมพันธ์จะไม่ค่อยดีเท่าไรนะครับ”

“...ทำไมคิดแบบนั้น”

คำพูดของผมทำให้ผู้ชายคนนั้นทำหน้านิ่งในทันทีแล้วถามกลับ คิวที่เคยขมวดก็นิ่งค้าง ดูท่าทางสับสนมากกว่าโกรธหรืออารมณ์เสีย หรือว่าผมเดาถูก ผมใช้มือเกาหน้าดังแกรกๆ นึกถึงการพบกันครั้งแรกขึ้นมา

“บรรยากาศ...ตอนแรกที่ผมตื่นขึ้นมาเนอะครับ บรรยากาศตอนนั้นดูไม่ได้หอมหวานถึงขนาดที่จะบอกว่าเป็นแฟนกัน เพราะคุณน่ากลัวนิดหน่อย”

ผมพูดประโยคสุดท้ายออกไปเบาๆ ผู้ชายคนนั้นก็ถอนหายใจเบาๆ

จนแทบไม่ได้ยินแล้วใช้ฝ่ามืออุดแก้ว

“คงจะทะเลาะกันสินะครับ”

“ไม่ได้ทะเลาะ นายโมโหอยู่ฝ่ายเดียวต่างหาก”

“ผมไม่มีทางโมโหโดยไม่มีเหตุผล คุณทำอะไรผิดล่ะครับ”

คำพูดของผมทำให้ผู้ชายคนนั้นถอนหายใจแล้วเดาะลิ้น

“นายโมโหโดยไม่มีเหตุผล”

“อะไรนะครับ”

“นายนะ ชอบโมโหโดยไม่มีสาเหตุอยู่บ่อยๆ นอกจากอารมณ์ร้ายแล้วยังเอาแต่ใจอีก”

“เห็นว่าผมทำอะไรไม่ได้ก็เลยใส่ความให้ผมดูเป็นตัวประหลาดสินะครับ”

“นายต่างหากที่ใช้เรื่องความจำเลื่อมมาเป็นข้อแก้ตัว ชี้ขาดซะมิด”

ผู้ชายคนนั้นรู้เกี่ยวกับผมหลายเรื่องก็จริง แต่นิสัยของผมที่เขาพูดต่างจากที่ผมรู้ ผมไม่เคยอารมณ์ร้ายขนาดนั้น แล้วก็ไม่เคยโมโหโดยไม่มีเหตุผล ไม่ได้เอาแต่ใจด้วย ถึงจะไม่ได้เชื่อคำพูดของเขาทั้งหมด แต่ถ้าคำพูดของเขาเป็นความจริง ทั้งคนรอบข้างรวมถึงตัวผมคงเปลี่ยนไปมากในระยะเวลาสี่ปี

“ถ้าอย่างนั้นที่ตอนนั้นผมกับพ่อไม่ถูกกัน...ก็เป็นเพราะเรื่องนี้รีเปล่าครับ เพราะผมกับคุณ...ชอบกัน”

ผู้ชายคนนั้นเบิกตากว้างเพราะคำพูดของผม สีหน้าดูเหมือนตกใจหรือไม่ก็สับสนนิดหน่อย ผมพูดอะไรผิดเหรอ ลองทบทวนสิ่งที่พูดออกไปก็ไม่มีจุดไหนที่ผิดแปลก แล้วทำไมเขาถึงทำหน้าแบบนั้น

ตอนที่กลับไปแล้วตื่นขึ้นมา เขาทำเหมือนเป็นคนเย็นชาสุดๆ แต่ตอนนี้สีหน้าของเขาหลากหลายจนน่าแปลกใจ ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างเพียงเล็กน้อย แต่เพราะนั่งอยู่ตรงข้ามจึงเห็นความต่างนั้นชัดเจน

“ถูกหรือครับ”

ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงทำหน้าแบบนั้น แต่คิดว่าคงเป็นเพราะคนที่เขาบอกว่าความจำเลื่อมอย่างผมเดาเหตุผลได้ถูกต้อง ผู้ชายคนนั้นพยักหน้าราวกับ

เห็นด้วยกับความคิดของผม

“จะว่าแบบนั้น...ก็ได้”

“แล้วสรุปว่าใช่หรือไม่ใช่ คำตอบคำถามมากเลยนะครับ”

“สิ่งที่เกิดขึ้นมันไม่ได้เรียบง่ายถึงขนาดที่จะรวบรัดในคำพูดเดียวได้นี้”

ไม่ใช่คำพูดที่ผิดเสียทีเดียว แต่คำตอบของเขาทั้งความค้างคาใจที่ไม่รู้สาเหตุเอาไว้ ถ้าอย่างนั้นจะบอกว่ามีเรื่องอื่นนอกจากเรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า หมายความว่ามีความบางอย่างถึงขนาดที่ทำให้ตอนนี้ผมกับพ่อไม่เจอหน้ากันหรือ

แม้อยากถามต่อ แต่ผู้ชายคนนั้นดูจะเลียงตอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพ่อ อย่างบอกไม่ถูก ดูเหมือนเขาไม่ค่อยชอบพ่อด้วย อาจจะมียุทธศาสตร์หว่างเขากับพ่อก็ได้ แต่ก็นะ จะมีพ่อแม่คนไหนชอบที่ลูกตัวเองชอบคนเพศเดียวกัน ทั้งยังอยู่กินด้วยกันอีก พ่อคงคัดค้านเต็มที่ อาจจะทะเลาะกับผู้ชายคนนั้นใหญ่โตก็ได้ และการที่ตอนนี้ผมอยู่กับผู้ชายคนนั้น คงเป็นเพราะหนึ่งในสองเหตุผลคือ พ่อยอมลดทูลิฐ หรือไม่ผมก็ตัดสินใจออกจากบ้านมาอยู่กับเขาโดยไม่สนใจคำทัดทานของพ่อ ถ้าเป็นแบบนั้น แน่หนอว่าความสัมพันธ์ของพ่อกับผม รวมถึงกับผู้ชายคนนั้นต้องไม่ดีแน่นอน

ผมใช้สมองขบคิดไปทีละอย่าง แต่ผู้ชายคนนั้นกลับจ้องผมไม่ลดละ เขากำลังทำสีหน้าที่ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ ไม่ได้ยิ้มเยาะที่ผมนั่งเหม่อ ไม่ใช่สีหน้าหงุดหงิด แล้วก็ไม่ใช้สีหน้าไร้ความรู้สึกด้วย ถ้าให้อธิบายก็คือ ดูเป็นทุกข์มากกว่า ทำไม่ถึงทำหน้าที่แบบนั้นกันนะ สีหน้าเหมือนกำลังเหม่อลอยนึกถึงอะไรไปไกล ทั้งๆที่ผมก็นั่งอยู่ตรงหน้า

“พอลองดูดี ๆ ก็คิดว่าผมหล่อใช่ไหม เหมือนจะตกหลุมรักอีกครั้งเลยรีเปล่าครับ”

“ว่ายังไงนะ”

“ผมไปที่ไหนก็มีแต่คนชมเหมือนกัน เคยมีคนบอกว่าผมหล่อที่สุดในโลกด้วย”

“ใคร”

“แม่ของผม”